

zelfs over toekomstplannen, waarvoor ze tante Blichfeld niet noodig hadden. Nu eens hadden ze 't over een huwelijksreis naar de Middellandsche Zee, dan weer hadden ze 't over armoedige huizen, waar ze samen troost en verkwikking zouden brengen; waar ze de boodschap der genade wilden brengen aan de verlorenen en het Evangelie des levens aan degenen, die door de schaduw des doods moesten gaan.

Maar 't meest hadden ze 't over hun huis, waar ze 's avonds samen zouden zitten bij 't gezellige lamplicht, en spreken over alles wat de dag had gebracht. Dan deelden ze elkander alles mee, en hielden niets voor elkander verborgen. Kwam de eene voor een strijd te staan, dan zouden ze samen strijden; kwam er voor den een een verzoeking, een smart, ze zouden elkander steun geven; was er een val, dan zouden ze er samen mee tot Jezus gaan, en was er een overwinning, dan zouden ze samen de vreugde smaken. O, hoe zouden ze genieten van Hem, dien ze nu samen liefhadden, samen aanbaden en samen dienen wilden!

Het was geheel donker, toen ze het hek van het kerkhof uitgingen, hand in hand.

DE WEERHAAN.

Over dit merkwaardige dier raken we in „Timotheüs” niet uitgepraat, gelijk de lezers van de Vragenbus wel weten. Het blijkt ook nu.

Te Norwich, in Engeland, woont een predikant, die zijn opvoeding heeft ontvangen in de school der Broedergemeente te Zeist. Hij ontving daar indrukken voor zijn geheele leven, en denkt nog met groot genoegen aan de school terug. Nu werd onlangs, toen de koning van Engeland Norwich bezocht, te zijner eere alles in orde gebracht. Ook de weerhaan van de kerk moest naar beneden om opnieuw verguld te worden, en is bij die gelegenheid gefotografeerd. Hij is trouwens die eer waardig.

Want hij heugt bijna 200 jaar en is op den toren geplaatst ter herinnering aan den vrede van Utrecht in 1713. De haan, die prijkt op de kerk van St. John, draagt in duidelijke teekens het woord *Peace* (vrede) 1713.

Wij danken den Heer C. A. v. W. te Z., die ons deze bijzonderheden mededeelde, en zich met genoemden predikant in betrekking stelde, wat op hartelijke wijze werd beantwoord.

Wat de opmerking van den heer Van W. betreft, zoo diene ter inlichting, dat de vrede van Utrecht een einde maakte aan den Spaanschen erf-opvolgingsoorlog, die een reeks van jaren, voornamelijk in Zuid-Nederland, was gevoerd. Nederland en Engeland stonden in dien oorlog als bondgenooten tegenover Frankrijk. 't is dus begrijpelijk, dat die vrede voor beide bondgenooten van groot belang was.

Dat het feit inzonderheid te Norwich werd herdacht, is daaruit te verklaren, dat in die stad sinds de dagen der Hervorming een Nederlandsche gemeente bestond, aan welke nog altijd een stichting aldaar herinnert.

A. J. H.

EEN RIJKE KONINGIN.

Het Nederlandsche volk is een gelukkig volk. Wat staatkundige stormen elders de vorsten in ballingschap zenden, wat tronen beven en dreigen in te storten, Koningin Wilhelmina rijdt met haar vorstelijken gemaal door Apeldoorns bosschen, of wandelt met Haar prinselijk kind aan de hand te midden van Haar onderdanen, en zoo Zij al bewaakt wordt, 't is slechts tegen den drang der liefde, die zich zou willen uiten, zij het ten koste van Haar vrije beweging. Ja, het Nederlandsche volk is een gelukkig volk, en Nederlands Koningin is een rijke Koningin. Niet slechts, omdat Zij, naar geacht wordt, de tweede onder Europa's vorsten en vorstinnen is in stoffelijk bezit, maar omdat zij de liefde van haar volk bezit in zulk een mate, dat geen vorst of vorstin van heel ons werelddeel Haar in dit opzicht evenaart. Rijke Koningin, of ook de baren van het staatkundig leven onder uw volk schuimen en branden, trouw aan, rekenend op het „saevis tranquillus in undis” van uw geslacht, legt Gij Uw hoofd rustig neder te midden der branding.

Uw geslacht? Ja, daarom is het ook, daarom is het vooral. Onze Koningin gaat daar onder ons als een levend beeld, dat tot het Nederlandsche volk spreekt.... een: „Weet gij het wel?”

„Weet gij het wel?... Dat God Oranje en Nederland saamvoegde en beide aan Zich bond? Of waren er dan geen edelen in de lage landen aan de zee, dat Hij den Nassauer in het hart gaf, met dat volk te sterven of te overwinnen? Of waren er dan geen Hervormden, als de Brederodes en Aldegondes, dat Hij dezen Katholieken jonkman geen rust deed vinden vóór dat volk God dienen kon in vrijheid en naar eigen geweten? Of waarom mocht dat volk, in zijn vreugd en zijn leed, zich veilig noch gelukkig gevoelen onder welke bloemen van eigen adel ook, en de slingeren zijner ziel alleen tot rust brengen, als het zich weer tot dien Duitschen Katholiek wendde, ja, dan eerst rustte, als groote kinderen, in de armen van vader, den „vader des vaderlands?”

Weet gij het wel?... Dat het Nederland verging als Israël? Als het riep: „Wat deel hebben wij aan David en wat erfenis aan den zoon van Isai?” ook al had het de bekwaamste stuurlieden aan boord, — zoodra het Oranje verwierp, ging alles verkeerd. En nauwelijks keerde het tot Oranje terug, of het radeloze volk wist raad, al moest het dam en dijk doorsteken, en de redeloze regenten kwamen tot rede, en het reddeloze land werd gered, ook al mocht zelfs de held der Oranjes geen enkele overwinning boeken. Dat Nederland, als het Oranje uitbande, zichzelf verloor, geheel en al, in de golven der revolutie, totdat de uitloopers der Fransche stroomen Europa tegenbruisten: „Er zijn geen Nederlanden meer!” en „roepende tot den Heere in de benauwdheden, die ze hadden,” zie, toen kozen de Nederlanders weder de van God gewilde middelen, en het zocht Oranje overal, als een kind zijn vader en... Oranje kwam en Holland werd gered. Door Oranje? Neen, zeg ik u, maar dat Oranje en Nederland elkander zochten, 't was de voorwaarde, de waarborg der redding.

Weet gij het wel?... „'t Was nacht in Nederland; de straten...” De laatste telg van het Oranjehuis sleepte in ziels- en lichaamskrankte zijn moede dagen voort: men vreesde een spoedig naderend einde en — de Oranjestam, zelf oud en krank — zou uitgebloeid zijn. Wel had de koning getracht, „zijn lente en tweede maal te smaken,” en zich voor de tweede maal in den echt verbonden met prinses Emma van Waldeck-Pyrmont, maar immers, wie mocht, wie durfde hopen, dat de jonge Koningin, hoe ze ook nieuw leven schonk aan het openbaar leven van haar Koninklijken gemaal en zijn hofgezins, dien ouden stam opnieuw zou doen bloeien? En toch — misschien kwamen mij daarom de regels van onzen Da Costa in den zin — nog herinner ik mij, hoe

ik in den avond van den dag te Amsterdam door de Kalverstraat te Amsterdam ging, toen op eenmaal kanonschoten bulderden, de klokken luidden, de vlaggen uitgestoken werden, de oogen schitterden, de wangen gloeiden van klein en groot — van de grooten niet het minst, want zij gevoelden, meer dan de kleinen, den blijden ernst dier mededeeling aan Neerlands volk: „Daar is een prinsesje geboren!” En nu — een-en-dertig jaren zijn voorbij gegaan, en Hollands volk heeft met Haar koninklijke Moeder over dat kind gewaakt, en zooals de koninklijke Moeder nooit moede werd, haar vorstelijke spruit te toonen, zoo werd Nederland niet moede, het kind zijner hope te aanschouwen. Het kind zijner hope? Ja, want weldra boog de Oranjeboom het hoofd onder den wervelwind des doods, nadat reeds ook over zijn laatste mannelijke loot de grafkelder van Delft zich had geopend en over zijn stoffelijk overschot gesloten was. Hoe dan? Had God „een twist met Nederland?” Was dan het drievuldig snoer voor altijd . . . ? Doch neen, ons bleef de jeugdige Koningin, als prinses reeds de oogappel van ons volk. En menigeen bad met dubbelen nadruk: „God, bewaar en leid haar aan de hand eener vrome en wijze Moeder, dat eens de spruit een boom worde als vroeger, en troost en sterk beiden!” Toen werd daar een bloemtuitje van witte pensees op de kist van koning Willem III gelegd, een laatst vaarwel aan „vader” van zijn „lieve kind,” hem mede in het graf gegeven, een, hoe teeder, hoe bescheiden, „Ik zal handhaven,” als een antwoord op de bede, uit die open groeve opstijgend, de laatste bede van den eersten Oranje en den eersten Willem: „Mijn God, heb medelijden met dit arme volk!” En Zij mocht dat antwoord aan vader medegeven, want, dank zij mede de voortreffelijke opvoeding Harer koninklijke Moeder, — Zij had van den ouden Zwijger geleerd, dat het den Oranjes alleen wel gaat, als zij het oog gevestigd houden op den Potentaat der Potentaten. En daar achter Haar stond die Moeder en sprak: „Mijn kind, draag Gij die kroon, ik zal de zorgen en den arbeid voor U torsen.” Was het dan wonder, dat Nederland zijn liefde voor de Oranjes mede uitgebreid had over de Gade van zijn Koning, over de Moeder zijner jonge Koningin, en dat het ook en vooral op Haar rekende voor zijn Vorstin en zichzelf?

En weet gij het wel? . . . Wie zou dien triomftocht vergeten zijn, als die Moeder, gedreven door het Oranjebewustzijn, dat het Nederlandsche volk zijn Koningin moest kennen, dat Neerlands jonge Vorstin geen vreemdelinge blijven mocht onder haar volk, haar bracht onder de stoere Friezen, die echter week genoeg waren, om, toen de Koningin zich door hen in Friesch costume had doen steken, toch zóó bezorgd te zijn, dat Zij een verkoudheid zou opdoen, dat een oud moedertje zich tot die Hooge Moeder richtte en uit heiligen eenvoud sprak: „Mëm, je mei har wol goed bistopje, oars wirdt hja nog verkoalden!” Wie zou die tochten vergeten, naar Haarlem, waar zij beloofde, de bloemvelden te komen zien, in het „oude, trouwe” Zeeland, zooals Moeder het haar omschreef, enz. enz. Was het niet één jubel, één electrische schok van meevoelen en meelevan van den Dollart tot aan de Scheide? En was ook dat zwijgen niet welsprekend, toen daar in dezelfde zaal, waar zes jaren geleden de laatste Willem op het praalbed des doods lag, in het paleis op het Noordeinde, nu de Dochter geknield lag, om de belofte van den Koning der koningen over het gebogen hoofd te hooren ruischen: „Wees getrouw tot den dood en Ik zal u geven de kroon des levens!” En toen van uit die zaal een heilig „Ja!” over heel de lage landen aan de zee ruischte, toen wist geheel Nederland, dat zijn jonge Koningin in leed en vreugd schaduw voor Haar kroon zocht onder het kruis van Christus, en dat Zij zich een getrouwe onderdane wenschte te toonen van Hem, wiens doornenkroon boven de Hare schitterde.

En weet gij het wel? . . . Die „blijde inkomste” overal, na dien Zondag, toen de hofprediker de jonge Koningin de bede in den mond, in het hart veel meer, gaf: „En nu, wat verwacht ik, o Heere? Mijn hope, die is op U!” en toen, den jubel tegen, waarmede Haar volk Haar wachtte, om Haar, nu Zij meerderjarig geworden was,

schepter en kroon aan te bieden, die Moeder zoo lang met al hun traditiën voor Haar had bewaard en gedragen, die „blijde inkomste,” waarbij „de geestdrift tot razernij klom” . . . ja, leen mij de pen van een Van der Palm, om dat te beschrijven, terwijl een verslaggever uit den vreemde schrijft: „Wij hebben zelfs geen adjectieven genoeg, om dat te omschrijven. Wat gelukkig volk! Wat rijke vorstin!”

Weet gij het wel? . . . Toen daar God de hoop van Neerlands volk en van het Koninklijk echtpaar vervulde, en onder het dreunen der kanonschoten en het luiden der klokken, die koude Hollanders, bleek van louter vreugde, of kleurend van geluk, elkander op straat juichend begroetten: „Een Prinsesje! Ja, een Prinsesje! . . . Maar hoe zou het met de Koningin zelf zijn?”

Ja, onze geëerbiedigde Koningin leeft daar onder ons als een „Weet ge het wel?” als een levende getuige van de trouw onzes Gods, die nog door den mond van onzen Beets tot ons spreekt, in Zijn naam:

„k Zal met Oranje en Holland zijn,
Zoo zij Mij needrig eeren!”

En, in Gods naam, wees er van verzekerd, geëerbiedigde Koningin: „Een drievuldig snoer zal niet licht verbroken worden!” Gij hebt eenmaal Uw koninklijken Vader nagesproken: „Nooit kan Oranje genoeg voor Nederland doen! Het is een voorrecht, Koningin van zulk een volk te zijn!” Blijf er trotsch op, ook in den vreemde. Want het is een gave Gods, waarvoor geen vreemdeling een taal bezit, rijk genoeg om ze te omschrijven. — Ook thans heffen in ons gansche land, ja, overal waar Nederlanders wonen, van den opgang der zon tot haren ondergang, millioenen harten en handen zich op tot God, om Hem te bidden voor Uw leven en lot, Uw hoofd en Uw hart, Uw huis en Uw gezin, Uw vorstelijken gade en Uw prinselijk kind, om het Hem te vragen: „Heere, onze God, Gij hebt ons land en ons volk reeds zooveel in Haar en

Prinses Juliana.

Haar huis geschonken. Doe Gij daartoe, om Uwer goeder-tierenheid, om Uwer waarheid wil!” En ook vanwege „Timotheüs” rijst de bede voor U:

. . . . De Koninginne leve!
Oranje voor altoos! — Dat elke vijand beve
Voor de opslag van zijn oog, de liefde van zijn volk
En 't heil des Heeren, dat hem toestraalt uit de wolk!*)

*) Da Costa.